

Người Muôn Năm Cũ...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

Tôi cứ ngóng ra ngoài cửa quán, sốt ruột vì bóng dáng yêu kiều của chị Trang bật tằm, chị đi theo tiếng gọi của tình yêu! Còn tôi thì vì cái gì mà phải ngồi đây chờ chị, chỉ vì nghe chị rủ đi ăn chè mà tôi không cam lòng từ chối làm người đồng hành với chị, nên giờ này không biết chị đang ở đâu để gọi chị cùng về. Anh Tiến là bạn của chị Trang thì phải thay chị ngồi đây "canh" tôi, anh hết kể chuyện đời xưa cho tôi nghe lại kể chuyện đời nay, chuyện phong sương, nắng gió đời lính của các anh mà tôi nghe cũng chẳng hiểu hết...

Anh Tiến nói anh Trung (là người yêu của chị Trang) và anh sắp chuyển đi nơi khác rồi, anh thì không có người yêu để từ giã nhưng anh Trung thì có chị Trang để Tạ-Từ-Trong-Đêm! Thấy tôi cứ nhấp nha, nhấp nhồm anh Tiến vỗ về tôi:

- Họ gặp nhau thì còn nhớ thời gian gì nữa mà em trách, em nên thông cảm cho họ mà đừng sốt ruột, lỡ chuyện này đi tui anh trở về bằng hòm gỗ cài hoa thì em có muốn cũng đâu còn cơ hội để tốn thời gian như thế này...

Gì chứ vụ kiêng nói chuyện rủi ro thì tôi cũng biết nên phản đối anh

- Em ứ thích nghe anh nói vậy, súng đạn mà thấy các anh chỗ này nó bay qua chỗ khác, úm ba la! Các anh phải mạnh khoẻ, may mắn sống đến già...úm ba la!

Tôi ngồi im lặng được một lúc vì phải lắng nghe giọng hát ngọt ngào từ chiếc máy Akai to đùng từ góc quán phát ra

"...đại bác đêm đêm dội về thành phố người phu quét đường dừng chổi đứng nghe..."

Tôi chưa biết nhiều đến nỗi buồn, tôi chưa cảm nhận được cuộc sống này có lấm mát mát, chia lìa chực chờ sẵn đây, nên tôi không biết chia sẻ nỗi niềm với người trong cuộc chiến (đang ngồi trước mặt tôi), tôi chỉ biết tôi cần phải về nhà với chăn ấm, nệm êm, với bài vở và những ngày tháng vô tư của đời học trò. Nên dù cũng có chút thông cảm tôi cũng hết chịu được:

- Em phải về thôi, đã chín giờ rồi mà vẫn hồng thấy hai ông bà đó quay lại...

Anh Tiến gật đầu:

- Ừ! Tùy em, nếu không thể đợi nữa thì em cứ đi về...

Rồi anh buộc miệng nói:

- Nghe nói con đường về nhà em, chỗ bụi rậm dưới trền dốc đạo này ban đêm thường xuất hiện...yêu râu xanh lắm...

Tôi giật mình vì liên tưởng ngay ra một hình thù quái dị có một cái đầu to quá khổ, tóc dựng đứng như rễ tre, râu ria xồm xồm, thấy người là nhảy chồm lên vồ lấy nhe răng nanh táp một phát làm nạn nhân chết ngay, mà run cả người:

- Yêu râu xanh! Có phải nó có hàm râu quai nón tua tua xanh màu lá cây?

Anh Tiến cau mày ra vẻ suy nghĩ:

- Không hẳn là có râu, đôi khi mày râu nhẵn nhụi, nhưng đặc điểm chung của loại "yêu" này là thích con gái đi đêm...một mình!

Tôi thấy trường hợp của mình có thể rơi vào "sở thích" của... nó, nên hỏi lại cho chắc ăn:

- Nếu đi hai mình thì không sao chứ?
- Còn phải xem "mình" đi chung kia là ai? Nếu là người can đảm dám đưa nắm đấm vào đối phương để bảo vệ mình còn lại thì có lẽ không sao thật.

Tôi loé lên..niềm hy vọng:

- Anh...anh có phải là người can đảm không?

Anh Tiến nhún vai:

- Anh không thích khẳng định về mình như thế bằng lời nói. Anh chỉ thích chứng minh bằng hành động. Nếu con yêu râu xanh nào mà gặp anh, anh sẽ nhổ sạch hàm râu của nó như nhổ cỏ...

Nghĩ đến con đường tối tôi sắp phải đi mà dựng cả tóc gáy, tôi thở dài:

- Nhưng anh đâu làm sao gặp được nó, chỉ có em phải đi về đoạn đường ấy thôi...

Anh Tiến xoa cằm, vẻ mặt quan trọng:

- Anh vẫn có cơ hội gặp nó đấy chứ, trong trường hợp nếu em nhờ anh đưa về, nhưng anh vẫn sẵn sàng giúp. Anh hùng, quân tử không ngại những việc gian khó dù biết nguy hiểm đang chờ mình...

Tôi nuốt nước bọt qua cổ họng đang khô đắng dù tôi đã cho trôi qua đó hai ly chè đầy, rồi ngập ngừng mở lời:

- Vậy nếu một lát nữa mà chị Trang không quay lại thì em đành phải nhờ anh, vì em còn phải về học bài, hôm nay em chưa động gì đến sách vở...

Rồi tôi cúi những ngón tay vào đầu, nhăn nhó tự trách sự ngu ngốc của mình:

- ...lần sau chị Trang có rủ, em cũng hồng thềm hộ tống cho chỉ đi gặp anh Trung nữa, đến đây hai người cũng dẫn nhau đi đâu mất bỏ em ngồi đợi.
- Thì anh cũng như em thôi, mà anh có than vãn gì đâu, anh cũng tháp tùng cho thành Trung xuống đây rồi ngồi đợi. Dù sao thì chúng nó cũng chu đáo khi tính trước mỗi bên sẽ có một tên hộ tống nhưng... không được có mặt khi chúng nó gặp riêng nhau, nên thằng Trung rủ anh theo là vì sợ bỏ em ngồi một mình...
- Lúc kêu em đi chị Trang chỉ nói là muốn khao em ăn chè...
- Thì em cũng đã vừa ăn đấy thôi. Chưa nói có khi chúng ta còn có công lớn trong việc giúp "tăng dân số"...

Tôi tròn mắt:

- Em không biết việc này có ảnh hưởng gì trong việc tăng dân số mà anh nói, song em biết ngày mai em sẽ bị đứng chào cờ giữa lớp vì hồng thuộc bài...

Lúc này anh Tiến có vẻ thương cảm cho tình cảnh của tôi nên đứng lên trước;

- ...thì đi về vậy, ra trước đi, chờ anh trả tiền.

Tôi nhẹ cả người khi rời quán chè, quận ly thừa người, với vài con đường mà ánh đèn vàng vọt không đủ sáng. Bóng anh Tiến cao lớn ngã dài trên đường và bóng tôi cứ lẩn vào bóng anh. Qua hết đoạn có ánh sáng, tôi ngỡ lời:

- Em đi trước mặt anh nhen, còn anh thì đi ngay sau lưng em...
- Tại sao?

Tôi không muốn lộ tẩy ý nghĩ rằng mình sợ con yêu râu xanh bất ngờ hiện ra, nếu lỡ nó hiện ra phía bên tôi thì tôi cũng khó tránh, chỉ bằng đi trước, còn anh Tiến đi sau sẽ dễ... bảo vệ cho tôi hơn, hoặc có gì thì anh... bị trước. Nhưng anh gạt đi:

- Rắc rối quá. Sắp đến nhà rồi. Nếu sợ thì nói chuyện cho quen "nó" đi...

Tôi bí xị không dám làm méch lòng anh, nhưng cũng cố vớt vát:

- ...anh cho em gọi...cái tay vào túi áo anh nhen...

Anh gạt đầu, rồi nắm bàn tay tôi đút vào túi áo khoác của anh. Đi đến đoạn có triền dốc, tôi liếc mắt nhìn xuống nơi bóng tối phủ một vùng bao la như đồng lõa với tội ác chực chờ xảy ra. Tôi chợt thấy tội nghiệp anh Tiến lắm, vì lát nữa khi tôi về đến nhà, anh phải một mình quay lại, biết đâu con yêu râu xanh lúc đó mới xuất hiện, rồi anh phải làm sao khi trong tay anh không có cái búa của Thạch Xanh!

- Lát nữa quay lại anh nhớ chạy cho thật nhanh nhé...

Anh bật cười:

- Em sợ anh "chiến đấu" không cân sức với yêu chứ gì? Yên tâm đi, Lính-Mà-Em! Chiến trường còn không ngán, ngán gì bọn lưu manh. Chưa nói người "nó" thích là em chứ có thích anh đâu mà... gặp anh.

Đã sợ, nghe anh nói tôi càng sợ hơn, tay tôi vẫn trong túi áo anh nhưng tôi thấy lạnh toát. Chợt có tiếng súng nổ đi đùng, Tôi run giọng hỏi anh:

- Pháo kích ở đâu hả anh?
- Không đâu! Chắc là ở đồn pháo binh, họ bắn vài quả cho đêm đỡ... tĩnh lặng ấy mà.

Anh huýt sáo một điệu nhạc, tôi nghe giống như "...Trời hôm ấy mười lăm hay mười sáu, tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba...". Còn tôi thì đã mười lăm rồi, tôi cứ mong mình lớn nhanh lên một chút, vì tôi chúa ghét ai đó kêu tôi là cô bé, là cô bé thì chẳng được tự do làm gì theo ý mình. Tôi còn thường bị nghe câu "Con nít biết gì mà nói...". Tôi mà hết là... cô bé thì có mà mơ nếu muốn nghe tôi nói. Anh Tiến dặn:

- Mai mốt tụi anh đi rồi, nếu em có phải đi đâu một mình trong đêm qua con đường này. Cứ nghĩ trong đầu rằng có anh đi bên cạnh như vậy cho đỡ sợ...
- Em chẳng đi đâu ban đêm là chắc nhất!

Tôi về tới thềm nhà, anh Tiến mới quay lưng. Tôi thấy anh bật lửa mời điếu thuốc, đốm sáng lập loè trên môi anh hiu hắt trong bóng tối ngoài kia, xa dần...

Chị Trang và anh Trung cưới nhau, rồi chị về quê anh tận miền Tây làm dâu, có lúc tôi nghe chị theo anh đi dọc theo hành trình chinh chiến của anh. Tôi cũng được thêm vài tuổi nữa, để được hiểu hơn về cuộc sống không bình yên của những người tôi thân mến. Từ ngày ấy, tôi không còn gặp lại anh Tiến. Tôi chỉ được nghe một ít tin về anh qua chị Trang trong một lần chị trở lại thăm ba má chị. Chị nói:

- Anh Tiến thường hỏi thăm em, khi thấy hình của em anh ấy ngạc nhiên lắm, anh ấy nói "Cô bé xinh hơn những gì anh hình dung, ngày ấy cô bé ngây thơ quá, nên những gì anh định nói lại không dám mở lời, nhưng nhất định một ngày nào anh trở lại, nếu còn cơ hội thì..."

Giờ thì tôi hiểu những lời nói ngập ngừng chưa thành câu, và chờ đợi...

Nhưng quyết định tất cả vẫn là định mệnh. Đến sau bốn mươi năm dài tôi mới gặp lại anh. Khi mọi hệ lụy trong cuộc đời của cả hai đã ngấm trải, và hoàng hôn của kiếp người lặng lẽ buông xuống dòng sông đang chảy, không biết về đâu...

Hồ Thụy Mỹ Hạnh

